

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1270/2554

นาง จ.โจทก์ นางสาว ณ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1523

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ไม่ได้อุทธรณ์โต้แย้งคำพิพากษาของศาลชั้นต้นที่กำหนดให้จำเลยรับผิดชำระค่าทดแทน 300,000 บาท แต่มาฎีกาโต้แย้งเมื่อศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษายกฟ้อง การคำนวณทุนทรัพย์เพื่อเสียค่าขึ้นศาลในชั้นฎีกาจึงต้องคำนวณจากทุนทรัพย์ 300,000 บาท ซึ่งเป็นจำนวนที่คู่ความยังโต้แย้งกันอยู่ ที่โจทก์เสียค่าขึ้นศาลชั้นฎีกาจากทุนทรัพย์ 1,000,000 บาท เป็นการเสียเกินกว่ากฎหมายกำหนด จึงให้คืนค่าขึ้นศาล 17,500 บาท ที่โจทก์เสียเกินแก่โจทก์

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้จำเลยชำระค่าทดแทนเป็นเงิน 1,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยชำระเงินจำนวน 300,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินจำนวนดังกล่าว นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 19 มีนาคม 2550) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ กับให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 5,000 บาท จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์ ให้โจทก์ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลแทนจำเลย โดยกำหนดค่าทนายความในชั้นอุทธรณ์ให้ 3,000 บาท โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีเยาวชนและครอบครัววินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงในเบื้องต้นรับฟังเป็นยุติว่า โจทก์เป็นภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายของนายรักษ์ และมีกิจการโรงแรมบ้านเพื่อน รีสอร์ท 1 และ 2 ร่วมกัน จำเลยมีกิจการฟาร์มเลี้ยงสุนัขและได้รู้จักกับสามีโจทก์ และได้มาพักอาศัยที่โรงแรมบ้านเพื่อนรีสอร์ท 1 ของโจทก์ และทำงานที่โรงแรมบ้านเพื่อนรีสอร์ท 1 ของโจทก์ กับสามีโจทก์ คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า โจทก์มีสิทธิฟ้องเรียกค่าทดแทนจากจำเลยหรือไม่ เห็นว่า ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1523 วรรคสอง บัญญัติว่า "ภริยาจะเรียกค่าทดแทนจากหญิงอื่นที่แสดงตนโดยเปิดเผย เพื่อแสดงว่าตนมีความสัมพันธ์กับสามีในทำนองชู้สาวก็ได้" จะเห็นได้ว่าตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว จำเลยจะต้องแสดงโดยเปิดเผยเพื่อแสดงว่าตนมีความสัมพันธ์กับสามีโจทก์ในทำนองชู้สาว โจทก์จึงจะสามารถเรียกค่าทดแทนจากจำเลยได้ แต่จากพยานโจทก์คงได้ความตามคำเบิกความของโจทก์ว่า โจทก์ระแคะระคายจากคนรอบข้างซึ่งรวมทั้งบิดามารดาของสามีโจทก์ จากการสอบถามสามีโจทก์ ยอมรับว่ามีความสัมพันธ์ในทางชู้สาวกับจำเลย สามีโจทก์พาจำเลยมาอยู่อาศัยและทำงานที่โรงแรมบ้านเพื่อนรีสอร์ท 1 ของโจทก์ และจำเลยกับสามีโจทก์ไปไหนมาไหนด้วยกันอย่างเปิดเผย โดยมีภาพถ่ายสนับสนุน แม้ตามภาพถ่ายจะได้ความว่าจำเลยแสดงท่าทางขณะนั่งอยู่ในอ้อมกอดของนายรักษ์สามีโจทก์แล้วได้ถ่ายรูปไว้ ซึ่งเป็นการแสดงท่าทางที่ไม่เหมาะสมเพราะนายรักษ์มีภริยาแล้ว แต่กรณีนี้จำเลยมีภาพถ่ายมาหักล้างว่า ในการถ่ายรูปตามภาพถ่าย จำเลยกับสามีโจทก์ถ่ายรูปขณะเดินทางไปเยี่ยมบิดาจำเลยที่จังหวัดเชียงใหม่ แต่ไม่ได้เดินทางไปด้วยกันสองต่อสองมีมารดาจำเลยกับเพื่อนรวม 11 คน เดินทางไปด้วย และมีภาพถ่ายมาแสดงว่าจำเลยเคยถ่ายรูปกับ

เพื่อนชายเหมือนที่ถ่ายกับสามีโจทก์ โจทก์คงกล่าวอ้างลอย ๆ ว่าจำเลยไปไหนมาไหนกับสามีโจทก์อย่างเปิดเผย แต่ไม่มีพยานหลักฐานอื่นใดมาสนับสนุนยืนยันว่าจำเลยได้แสดงออกให้เห็นว่าจำเลยมีความสัมพันธ์ในทำนองชู้สาวกับสามีโจทก์ ที่โจทก์อ้างว่าจำเลยบอกแก่บุคคลทั่วไปว่าเป็นเจ้าของโรงแรมบ้านเพื่อนรีสอร์ท 1 ของโจทก์ แต่โจทก์ไม่ได้นำพยานบุคคลที่ได้ยินได้ฟังการกล่าวอ้างของจำเลยมาเป็นพยานสนับสนุนคำเบิกความของโจทก์ ที่โจทก์อ้างว่าสามีโจทก์กู้ยืมเงินจากธนาคารออมสินนำไปซื้อบ้านการเคหะในชื่อจำเลย ก็เป็นการกระทำของสามีโจทก์ซึ่งมิใช่การกระทำของจำเลย จึงฟังไม่ได้ว่า จำเลยกระทำอย่างไรที่แสดงออกโดยเปิดเผยให้เห็นว่าจำเลยมีความสัมพันธ์ในทำนองชู้สาวกับสามีโจทก์ ที่จำเลยเป็นผู้ค้าประกันการทำสัญญาเช่าซื้อรถยนต์ของสามีโจทก์ ก็เป็นเรื่องการช่วยเหลือกันโดยเข้าเป็นผู้ค้าประกันซึ่งไม่ใช่เรื่องที่ผิดปกติแต่อย่างใด ส่วนที่โจทก์อ้างว่ามีการส่งข้อความด้วยถ้อยคำหยาบคายและดูหมิ่นโจทก์ทางโทรศัพท์เคลื่อนที่ โจทก์เพียงแต่คาดคะเนเอาเองว่าจำเลยเป็นคนส่งข้อความ โจทก์มิได้นำสืบให้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า จำเลยเป็นคนส่งข้อความมาด่าว่าโจทก์จริงตามที่คาดคะเน ส่วนที่โจทก์ฎีกาขอให้ศาลฎีกาสอบถามบรรยายภาศในการพิจารณาคดีนี้จากผู้พิพากษาศาลชั้นต้น เห็นว่า เป็นกรณีที่โจทก์ขอให้ศาลฎีกานำข้อเท็จจริงนอกสำนวนมาพิจารณาพิพากษาคดีนี้ ซึ่งไม่มีเหตุผลให้กระทำ และที่โจทก์ฎีกาว่า พยานจำเลยเบิกความเป็นประโยชน์แก่โจทก์ คือ จำเลยรับว่าได้พักอาศัยในโรงแรมบ้านเพื่อนรีสอร์ท 1 นายทศพล น้องจำเลย นายสัญญา เบิกความว่า ทำงานเป็นพนักงานโรงแรมบ้านเพื่อนรีสอร์ท 1 มีจำเลยเป็นผู้จัดการ นางบุญช่วย เบิกความว่า ก่อนฟ้องคดีนี้เคยเห็นสามีโจทก์ไปที่บ้านจำเลยและบ้านนางบุญช่วย มารดาจำเลยเป็นประจำ เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่า สามีโจทก์พาจำเลยมาทำงานที่โรงแรมบ้านเพื่อนรีสอร์ท 1 ของโจทก์ การที่จำเลยกล่าวอ้างว่าเป็นผู้จัดการก็เป็นเพียงมาทำหน้าที่ในฐานะลูกจ้างโจทก์เท่านั้น ส่วนที่สามีโจทก์ไปที่บ้านนางบุญช่วยก็เป็นเรื่องปกติของคนที่อยู่ใกล้กัน ส่วนจำเลยนำสืบปฏิเสธว่า ไม่เคยมีความสัมพันธ์ในเชิงชู้สาวกับสามีโจทก์ เมื่อโจทก์ไม่สามารถนำสืบพยานให้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าจำเลยแสดงตนโดยเปิดเผยว่ามีความสัมพันธ์กับสามีโจทก์ในทำนองชู้สาว โจทก์จึงฟ้องเรียกร้องให้จำเลยชดเชยค่าทดแทนไม่ได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง โจทก์มิได้อุทธรณ์โต้แย้งคำพิพากษาของศาลชั้นต้นที่กำหนดให้จำเลยรับผิดชอบชำระค่าทดแทน 300,000 บาท แต่มาฎีกาโต้แย้งเมื่อศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษายกฟ้อง การคำนวณทุนทรัพย์เพื่อเสียค่าขึ้นศาลในชั้นฎีกาจึงต้องคำนวณจากทุนทรัพย์ 300,000 บาท ซึ่งเป็นจำนวนที่คู่ความยังโต้แย้งกันอยู่ ที่โจทก์เสียค่าขึ้นศาลชั้นฎีกา จากทุนทรัพย์ 1,000,000 บาท เป็นการเสียเกินกว่ากฎหมายกำหนด จึงให้คืนค่าขึ้นศาล 17,500 บาท ที่โจทก์เสียเกินแก่โจทก์พิพากษายืน คืนค่าขึ้นศาลชั้นฎีกา 17,500 บาท ที่เสียเกินมาให้แก่โจทก์ ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นฎีกานอกจากที่สั่งคืนให้เป็นพับ

องค์คณะ

วิชา มั่นสกุล · นพวรรณ อินทร์พรรษ์ · อติศักดิ์ ทิมมาศย์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1270/2554>